

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **V. S.**, narozen dne „X“
státní příslušnost Ukrajina
bytem K. 1455/34, B.
zastoupen advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 4. 2017, č. j. MV-99802-4/SO-2014

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 28. 5. 2014, č. j. OAM-78364-24/DP-2012 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b), v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 23. 6. 2014 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce odvoláním, které bylo rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 6. 4. 2017, č. j. MV-99802-4/SO-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítnuto, přičemž prvostupňové rozhodnutí jím bylo potvrzeno.

II. Podání účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i prvostupňového rozhodnutí, a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Namítá nesprávné vydání rozhodnutí o zastavení řízení, pro jehož vydání nebyly splněny podmínky. Dále uvádí, že rozhodnutí správních orgánů spočívají na vadném právním posouzení výkonu funkce jednatele a nepodložených spekulacích. Žalobcem bylo řádně tvrzeno a prokázáno, že funkci jednatele vykonává - zajištění zakázek a subdodavatelů je nepochybně součástí obchodního vedení společnosti. Ke dni vydání rozhodnutí správních orgánů splňoval žalobce všechny podmínky pro prodloužení pobytu jednak jako jednatel a jednak jako osoba samostatně výdělečně činná – správní orgány však k živnostenskému oprávnění žalobce nepřihlédly a v odůvodnění rozhodnutí se s touto skutečností nijak nevypořádaly, napadené rozhodnutí tak trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Správní orgány dospěly na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci k nesprávným závěrům a jejich rozhodnutí nemají oporu v provedených důkazech. Ve věci žalobce nebylo v rozporu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) rozhodnuto obdobně jako ve skutkově shodné věci, vedené u žalované pod č. j. MV-151196/SO-2013. Rozhodnutí správních orgánů jsou rovněž nepřezkoumatelná z důvodu absence výkladu pojmu „jiná závažná překážka“. Žalovaná měla při svém rozhodování zohlednit dobu čtyř let, která uplynula od tvrzeného neplnění účelu pobytu žalobcem. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) namítá, že žalovaná nezjišťovala a nepřihlédla k případným změnám skutkového stavu v případě posuzování zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
3. Žalovaná ve svém vyjádření odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah spisového materiálu a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že žalobce společnost Popivan, s.r.o. nikdy nevedl, veškeré činnosti ve společnosti spojené s obchodním vedením vykonává pan R. Upozorňuje, že žádost žalobce byla zamítnuta z důvodu zjištění jiné závažné překážky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce v době předchozího povoleného pobytu neplnil jeho účel jako jednatel společnosti Popivan, s.r.o., nikoli dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu, tedy z důvodu, že by žalobce neplnil účel pobytu v době rozhodování správního orgánu cizinců. Žalobce plnil účel podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná až od 1. 6. 2013, tj. v době fikce pobytu. Tuto skutečnost žalovaná při posuzování odvolání zohlednila, proto nevykonávání funkce jednatele

podřadila pod jinou závažnou překážku pobytu cizince na území a nikoliv pod neplnění účelu pobytu ve smyslu § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Pojem „jiná závažná překážka“ žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně vysvětlila, stejně tak posoudila přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
5. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
6. Na úvod zdejší soud shledal z povahy věci nedůvodnou námitku žalobce o „nesprávném vydání rozhodnutí o zastavení řízení z důvodu nesplnění podmínek pro takové vydání“, neboť taková námitka se mívá se způsobem rozhodnutí věci správními orgány, jakož i s jeho důvody. Výsledkem správního řízení vedeného ve věci žalobce bylo vydání meritorního rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nikoli zastavení řízení.
7. Dále se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Tato námitka vychází z tvrzení žalobce, že se správní orgány nezabývaly výkladem pojmu „jiná závažná překážka“ a dále, že se žalovaná dostatečným způsobem nezabývala otázkou plnění účelu pobytu žalobcem jakožto osoby samostatně výdělečně činné. Námitku žalobce zdejší soud shledal nedůvodnou.
8. Z napadeného rozhodnutí, stejně jako z rozhodnutí prvostupňového je jednoznačně seznatelné, že se správní orgány obsahem a výkladem pojmu „jiná závažná překážka“ zabývaly. Správní orgán prvního stupně tak učinil na straně 5 prvostupňového rozhodnutí, žalovaná uvedený výklad doplnila v napadeném rozhodnutí na stranách 4 a 5 o závěry judikatury Nejvyššího správního soudu, která nenaplnění účelu předchozího pobytu považuje za závažnou překážkou dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a tedy za důvod pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona. Obdobně nelze přisvědčit žalobci v tom, že by žalovaná nevzala v potaz výkon samostatné výdělečné činnosti žalobce. Žalovaná se k výkonu samostatné výdělečné činnosti žalobce vyjádřila na stranách 4 a 5 napadeného rozhodnutí, z nichž je zřejmé, že důvod zamítnutí žádosti žalobce dle § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců vychází z nenaplnění účelu pobytu žalobcem v době trvání povolení k němu, tedy v době 21. 1. 2011 – 20. 1. 2013. Výkon samostatné výdělečné činnosti s účinností od 1. 6. 2013 nemůže na tomto závěru nic změnit.
9. Z napadeného rozhodnutí je patrná jak reakce na jednotlivé odvolací námitky žalobce, tak i konkrétní úvahy žalované. V případě, že se odvolací orgán ztotožní s důvody zamítnutí žalobcovy žádosti a tyto považuje za dostatečné, není povinen ve svém rozhodnutí uvádět důvody další, či dále jakkoli rozvádět argumentaci správního orgánu prvního stupně. Teprve v případě, že odvolání přináší nové argumenty a skutečnosti, musí na ně odvolací orgán reagovat. Obsahuje-li však již prvostupňové rozhodnutí svou argumentací

vypořádání námitek odvolacích, nemusí odvolací orgán slepě opakovat argumentaci správního orgánu prvního stupně a postačí, že na ni odkáže. Žalovaná v projednávané věci postupovala plně v souladu s těmito požadavky. Zdejšímu soudu proto nic nebrání v tom, aby správnost úvah žalované věcně posoudil. To, že žalovaná i správní orgán prvního stupně vyhodnotily skutkový stav shodně, pak nemůže znamenat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

10. Podstatou sporu mezi stranami je otázka, zda správní orgány měly zákonný důvod pro neprodloužení žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání či nikoli.
11. Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.
12. Dle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[d]obu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37)“*.
13. Dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
14. Dle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„[p]ro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 a 4, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.“*
15. Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území
16. Důvod zamítnutí žádosti dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců spočívá v tom, že u žadatele není splněna podmínka pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu, jelikož byla zjištěna jiná závažná překážka jeho pobytu na území. Nenaplnění účelu předchozího pobytu přitom takovou závažnou překážku představuje, a je tudíž důvodem pro zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu dle § 56 odst. 1 písm. j) tohoto zákona, aplikovaného na základě odkazu v § 46 odst. 1 tohoto zákona (srov. obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81; ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69; nebo ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 – 50). Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014-35, *„[z]ákon o pobytu cizinců vychází z premisy, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Pro tento účel mu totiž bylo povolení k pobytu uděleno“*.
17. Aby mohl být s jistotou konstatován závěr o porušení podmínky plnění účelu pobytu cizincem, je v každém jednotlivém případě potřeba hodnotit konkrétní skutkové okolnosti – zejména pak rozsah období, kdy tento účel plněn nebyl, jakož i důvody tohoto neplnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012-29). Dle Nejvyššího správního soudu je pak za závažnou překážku pro další pobyt cizince třeba považovat situaci, kdy účel pobytu nebyl plněn po „většinu doby“

povoleného pobytu (srov. rozsudek ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014-35, nebo ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35), popřípadě v situacích, kdy se cizinec odhlásí z příslušných evidencí účelově, aby se vyhnul platebním povinnostem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014 – 35, obdobně pak rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2015, č. j. 8 Azs 145/2014 - 97).

18. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, které mu bylo uděleno na období 21. 1. 2011 – 20. 1. 2013. Dne 11. 12. 2012 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, a to jako statutární orgán obchodní společnosti či družstva. Dle údajů z veřejného rejstříku byl žalobce zapsán jako jednatel společnosti Popivan, s.r.o., s datem vzniku funkce 31. 8. 2010.
19. Správní orgán prvního stupně provedl za účelem zjištění skutkového stavu věci dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců výslech žalobce, jenž zanesl do protokolu o výslechu žadatele ve věci žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „protokol“). Žalobce do protokolu mimo jiné výslovně uvedl, že funkci jednatele společnosti vykonává od konce srpna 2010, jeho hrubý měsíční příjem spojený s touto funkcí činil 8 000 Kč, pracovní dobu neměl. Uvedl, že jeho činnost spočívá výlučně ve vyhledávání práce pro společnost Popivan, s.r.o., resp. pro osoby vykonávající na základě živnostenského oprávnění pro společnost Popivan, s.r.o. stavební práce, úklid a práci s kovem. Žádné smlouvy nepodepisoval, na obchodním vedení společnosti ani správě financí se nepodílel. Kromě jediného společníka, pana M. R., nespolupracoval s ostatními jednatelemi.
20. Z výpisu z obchodního rejstříku ze dne 8. 8. 2012 založeného ve správním spisu vyplývá, že ke dni vyhotovení výpisu působilo ve společnosti Popivan, s.r.o. 42 jednatelů, přičemž každý jednatel byl oprávněn jednat jménem společnosti samostatně.
21. Zdejší soud se plně ztotožňuje s názorem správních orgánů, že žalobcem popsanou činnost nelze chápat jako výkon funkce jednatele. Z jeho výpovědi jasně vyplývá, že se nepodílel na vedení společnosti, neuzavíral žádné smlouvy, neznal předmět činnosti ostatních jednatelů, ani s nimi nijak nespolupracoval. Neměl představu o příjmech a výdajích společnosti, ani o tom, co tvoří její zisk. Z jeho výpovědi je zřejmé, že o chodu společnosti, v níž působil jako jednatel, neměl relevantní informace. Jeho náplň práce tvořilo výlučně obstarávání práce pro tuto společnost.
22. Jednatelské oprávnění však spočívá jednak v zastupování společnosti a jednání jejím jménem navenek, jednak v obchodním vedení dovnitř společnosti, tedy v organizaci a řízení podniku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2004, sp. zn. 29 Odo 479/2003, č. 80/2005 Sb. rozh. civ., dostupné na www.nsoud.cz; nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2005, č. j. 4 Afs 24/2003-81). Podle zdejšího soudu již samotný počet jednatelů společnosti (42) zakládá pochybnosti o tom, zda se všichni aktivně podíleli na efektivním řízení společnosti (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10 Azs 334/2017-38). Tyto pochybnosti žalobce nerozptýlil ani svými tvrzeními v průběhu výslechu dne 18. 12. 2013. Žalobce sám uvedl, že za obchodní vedení společnosti je odpovědný pan M. R. Nepředložil žádné listiny, ze kterých by vyplývalo, že za společnost také on právně jedná, naopak tuto možnost výslovně vyvrátil.

23. Vzhledem k obsahu výpovědi žalobce a ke skutečnosti, že žalobce nebyl v posuzovaném období 21. 1. 2011 – 20. 1. 2013 zapsán jako jednatel v žádné jiné obchodní společnosti, ani tuto skutečnost netvrdil, měl dle názoru zdejšího soudu správní orgán prvního stupně, resp. žalovaná, spolehlivě zjištěný skutkový stav věci pro vyslovení závěru o tom, že v daném období žalobce funkci jednatele společnosti, i přes zápis této funkce ve veřejném rejstříku, nevykonával. Takto zjištěnému skutkovému stavu věci pak dle názoru zdejšího soudu plně odpovídá závěr správních orgánů o tom, že neplnil-li žalobce po dobu povoleného pobytu účel, pro který mu byl pobyt povolen, byla naplněna dílčí § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců pro zamítnutí jeho žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu z důvodu jiné závažné překážky pobytu na území. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 5. 2016, *„účel, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být plněn fakticky a ne jen formálně, například simulovaným zapsáním do příslušných rejstříků“*. A právě o tento případ se jedná v nyní posuzované věci. Žalobce byl sice „formálně“ od 31. 8. 2010 zapsán jako jednatel společnosti Popivan, s.r.o., již z jeho výpovědi učiněné ve správním řízení ovšem plyne, že jednatelem nevykonával.
24. Nutno podotknout, že řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řízením o žádosti – účastník řízení, tedy žalobce, je tak povinen správnímu orgánu tvrdit všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci. Žalobce při výsledku popsal svou dosavadní činnost způsobem, který vylučuje naplnění účelu, pro který mu byl pobyt na území České republiky povolen. Nelze tak přisvědčit ani námitce žalobce o tom, že by rozhodnutí správních orgánů nemělo oporu v provedených důkazech. Postup správních orgánů při dokazování přitom plně odpovídal § 3 správního řádu. Správní orgány důkladně zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Žalobce měl možnost doplnit skutková zjištění a prokázat plnění účelu pobytu, a to jak při výsledku dne 26. 6. 2013, tak následnou možností vyjádřit se ke skutečnostem zjištěným v průběhu správního řízení. Žalobce však žádné návrhy na doplnění dokazování nevznášel a z tvrzení jeho samotného vyplynulo, že v předmětné společnosti funkci jednatele fakticky nevykonával.
25. Zdejší soud tak v této části uzavírá, že jednání žalobce popsané výše bylo správními orgány zcela v souladu se zákonem podřazeno pod skutkovou podstatu „nenaplnění účelu pobytu“ v době trvání povolení k němu. Klíčovým důvodem pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce tedy byla skutečnost, že žalobce, ač zapsán jako jednatel společnosti, tuto funkci fakticky, v době předchozího povoleného pobytu, vůbec nevykonával, čímž došlo k naplnění „jiné závažné překážky“, pro kterou nebylo možno žádosti žalobce vyhovět.
26. S ohledem na důvod, pro který bylo ve věci žalobce vydáno zamítavé rozhodnutí, není pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí relevantní argumentace žalobce spočívající v tvrzení, že účel povoleného pobytu jím byl naplněn výkonem samostatné výdělečné činnosti v době vydání prvostupňového i napadeného rozhodnutí.
27. Na tomto místě zdejší soud ve shodě se žalovanou uvádí, že jednání žadatele v průběhu řízení o prodloužení platnosti povolení k pobytu je rozhodující v případě, kdy dojde k neprodloužení dlouhodobého pobytu z důvodu vymezeného v § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (neplnění účelu pobytu), nikoli při neprodloužení pobytu z důvodu vymezeného v § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o

pobytu cizinců (nenaplnění účelu předchozího pobytu). Mezi těmito důvody je nutno rozlišovat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43). V nyní projednávané věci byl přitom naplněn druhý z uvedených důvodů, u něhož se zkoumá výlučně plnění účelu pobytu v době platnosti příslušného povolení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24).

28. Jak bylo uvedeno výše, žalovaná nijak neopomněla skutečnost, že s účinností od 1. 6. 2013 je žalobce osobou samostatně výdělečně činnou. Vzhledem k tomu, že se jedná o datum následující po období, pro které bylo žalobci uděleno předchozí povolení k pobytu, však tato skutečnost nemůže zvrátit zjištěný skutkový stav vypovídající o nenaplnění účelu předchozího povoleného pobytu ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
29. Stejně tak nemůže mít na důsledky nenaplnění účelu žalobcova pobytu vyplývající ze zákona vliv doba, která ke dni vydání napadeného rozhodnutí od tohoto nenaplnění účelu uplynula. Tato doba nemůže zhojit skutečnost, žalobce v době předchozího pobytu neplnil jeho účel a zapříčinil tak vznik závažné překážky pro další prodloužení platnosti pobytu dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Zdejší soud proto nepřisvědčuje námitce žalobce, že v důsledku uplynulých let ztrácí rozhodnutí správních orgánů smysl a význam.
30. Žalobce namítá rozpor napadeného rozhodnutí se zásadou legitimního očekávání, když odkazuje na rozhodnutí žalované ve věci vedené pod č. j. MV-151196/SO-2013, dle žalobce skutkově shodné jako věc právě posuzovaná. Žalobce uvádí, že v citované věci žalovaná přihlédla k závěrům Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku ze dne 6. 11. 2014, č. j. 9 Azs 219/2014-41, dle kterých „[a]by byl naplněn účel, pro který byl cizinci pobyt povolen, tj. výkon podnikatelské činnosti, musí být tato činnost v období povoleného pobytu alespoň převážně vykonávána“ a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušila. Zdejší soud konstatuje, že napadené rozhodnutí je plně v souladu s citovanou pasáží rozsudku č. j. 9 Azs 219/2014-41, jakož i s ostatními závěry z tohoto rozsudku vyplývajících [potvrzujícími, že závažnou překážkou pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců je právě předchozí neplnění účelu pobytu a uvádějícími, že „v takovém případě důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 (v negativním smyslu) představují podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b)“].
31. Nelze přisvědčit žalobci v tvrzení, že z citovaného rozsudku vyplývá „že v případě žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je třeba zkoumat plnění účelu povolení nejenom ve vztahu k době platnosti povolení, ale také ve vztahu k období fikce“. Žádný takový závěr nelze v citovaném rozsudku spatřit. Naopak v souladu s konstantní (výše citovanou) judikaturou Nejvyššího správního soudu i v rozsudku č. j. 9 Azs 219/2014-41 je evidentně rozlišována rozdílnost důvodů pro neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu uvedených v § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na straně jedné a § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců na straně druhé.
32. Nadto je třeba upozornit, že každý jednotlivý případ je vždy potřeba posuzovat odděleně, s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti dané věci. Vzhledem ke specifičnosti každého případu tak nelze bez bližší znalosti spisového materiálu věci vedené u žalované pod č. j. MV-151196/SO-2013 provádět hodnocení rozhodnutí žalované a vyslovovat tak závěry o souladnosti či rozpornosti její rozhodovací praxe. Žalobce neuvádí žádné konkrétní

skutkové okolnosti dané věci nasvědčující podobnosti s věcí žalobce, stejně tak neuvádí konkrétní závěry žalované, jakož ani důvody, pro které bylo v dané věci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno.

33. Pro úplnost soud poznamenává, že i kdyby bylo možné shledat, že situace v obou případech byla obdobná a správní orgán rozhodl odlišně, nemohlo by to automaticky vést k závěru, že v této věci bylo vydáno rozhodnutí nezákonné. Žalobci by mohlo svědčit legitimní očekávání, že bude rozhodováno shodně pouze v případě, že by poukázal na ustálenou praxi správního orgánu. Ustálenou správní praxi však rozhodně nemůže představovat jediné správní rozhodnutí. V případě, že se o ustálenou správní praxi nejedná, nemůže zásada obsažená v § 2 odst. 4 správního řádu převážet nad požadavkem, aby správní orgán při rozhodování postupoval v souladu se zákonem. Jak je přitom patrné z výše uvedeného, v nyní posuzované věci správní orgány plně v souladu se zákonem shledaly zákonný důvod pro nevyhovění žádosti žalobce, a to skutečnost, že žalobce v průběhu platnosti povolení k pobytu nenaplnil účel pobytu, jelikož nepůsobil jako statutární orgán obchodní společnosti.
34. Dle žalobce žalovaná dále v rozporu se zákonem nezjišťovala a nepřihlédla k případným změnám skutkového stavu v případě posuzování zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Uvedené námitky zdejší soud nepřisvědčuje. Dopadem rozhodnutí, resp. jeho přiměřeností ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, se žalovaná zabývala na straně 5 napadeného rozhodnutí. Již z výpovědi žalobce vyplývalo, že na území České republiky žádný rodinný život nevede (jeho rozvedená manželka a děti žily na Ukrajině) a ke svému dalšímu soukromému životu žalobce nic konkrétního neuvedl. Za této situace neměl žalovaný příliš velkou možnost aktualizovat zjištění učiněná správním orgánem prvního stupně. Bylo proto plně postačující, že si v průběhu odvolacího řízení opatřil „Výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR“, z něhož bylo možné mimo jiné zjistit, že u žalobce byl v průběhu odvolacího řízení změněn v souladu s předchozími tvrzeními samotného žalobce rodinný stav na „rozvedený“ na základě předloženého rozhodnutí o rozvodu. V tomto případě považuje soud aktivitu žalovaného směřující k ověření, zda zjištěný skutkový stav i nadále trvá, za adekvátní. V průběhu odvolacího řízení nevystala žádná pochybnost o tom, že v této otázce zjištěný skutkový stav je stále aktuální. Soud se plně ztotožňuje s úvahami Nejvyššího správního soudu vyslovenými v rozsudku ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43, nicméně nyní projednávaná věc je odlišná především právě tím, že již ze samotných tvrzení žalobce bylo patrné, že žádný rodinný život na území České republiky nevede, což nadto žalovaný v průběhu odvolacího řízení alespoň základním způsobem ověřil. Žalobce ostatně ani v žalobě neuvádí žádné konkrétní nové skutečnosti, které by nebyly žalovanou při tomto posouzení brány v potaz. Poukazuje pouze na potencialitu takových změn. Obavy žalobce z nemožnosti finančního zabezpečení rodiny popsané v žalobě byly vzneseny již v průběhu správního řízení a žalovanou řádně vypořádány, když bylo uvedeno, že žalobci nic nebrání přenést rodinný život do země jeho původu, kde trvale bydlí i jeho děti. Nutno dodat, že žalobce nedoložil žádné důkazy, které by nasvědčovaly tomu, že by nebyl schopen v zemi svého původu zajistit zdroj potřebných příjmů pro sebe a své děti.

VI. Shrnutí a náklady řízení

35. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. května 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu